

Arrest

nr. 197 128 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid als wettelijk vertegenwoordiger voor X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar voogd X, en haar advocaat L. PARMENTIER *loco* advocaat R. DANEELS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten, moslim te zijn en 16 jaar oud te zijn. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Bangladesh in Dud bazaar (district Manikganj). U had een oudere broer genaamd N..

Uw grootvader gaf zijn gronden aan uw vader. Toen u 5 jaar oud was overleed uw vader. Uw moeder vertrok met een man. Na de dood van uw vader en het vertrek van uw moeder werd u opgevoed door

uw grootouders langs vaderskant, vlak naast het huis van uw oom langs vaderskant. Toen u ongeveer 13 jaar oud was overleed uw grootmoeder. Later kreeg uw grootvader kanker.

Uw oom langs vaderskant heeft een heel goede connectie met de lokale leider.

Deze oom vroeg u en uw broer om uw gronden aan hem te geven. Hij bedreigde u. U weigerde het land af te staan. Op een dag werd uw broer op straat vermoord door uw oom. U zag het lichaam van uw broer. Uw grootvader deed aangifte bij de politie en begon een moordzaak tegen uw oom. Uw oom werd gearresteerd en werd vastgehouden. 1 maand later werd uw oom vrijgelaten op borg.

5 à 7 dagen na zijn vrijlating nam uw oom u mee en sloot hij u gedurende 4 à 5 dagen op in een kamer. Hij sloeg u, folterde u en bedreigde u en verwondde u aan de arm met een mes. U kon ontsnappen en liep naar het huis van uw grootvader. Uw grootvader besloot om u naar het buitenland te sturen.

10 à 15 dagen na de ontsnapping uit de kamer van uw oom verliet u Manikganj. Op het moment van uw vertrek was uw grootvader stervende. U reisde met een smokkelaar via Dhaka tot aan de kust in Chittagong. U ging aan boord van een groot schip. U was 2 à 3 maanden onderweg. Toen u aan land ging reed u nog eens 7 à 8 uur tot Brussel. U vroeg asiel aan in België op 3 december 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een medisch attest van Constats neer. Na het tweede gehoor op het CGVS bezorgde uw advocaat een kopie van een brief aan de ambassade van Bangladesh en een kopie van een formulier van het Rode Kruis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat u ter ondersteuning van uw asielaanvraag geen enkel document met betrekking tot uw identiteit, herkomst en de door u aangehaalde feiten hebt voorgelegd.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, herkomst, plaatsen van eerder verblijf, asielrelaas en reisroute. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In het eerste en tweede gehoor op het CGVS beweerde u dat u noch in België, noch in Bangladesh documenten hebt die kunnen aantonen wie u bent (gehoorverslag CGVS 26/04/2017 [1], p. 16; gehoorverslag CGVS 07/06/2017 [2], p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in uw land van herkomst enkele jaren naar school bent geweest (gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Er mag dan ook worden aangenomen dat u over bepaalde schooldocumenten beschikt. Toen u werd gevraagd of u dan foto's van uzelf in Bangladesh had, merkte u overigens zelf op dat u er "misschien thuis" had (gehoorverslag CGVS 2, p. 10). Verder stelt het Commissariaat-generaal vast dat er in Bangladesh bepaalde documenten zouden moeten bestaan met betrekking tot de door u aangehaalde feiten, met name het overlijden van uw vader, de eigendomskwestie, de moord op uw broer, de aangifte door uw grootvader en de arrestatie en vasthouding van uw oom. Uit wat volgt blijkt echter dat u amper moeite hebt gedaan om deze bewijsstukken uit uw land van herkomst te verzamelen. Dit flagrante gebrek aan medewerking doet al bij voorbaat afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en aan de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Volgens uw verklaringen in het gehoor op het CGVS zou u sinds uw vertrek in 2015 geen contact hebben gehad met mensen in Bangladesh (gehoorverslag CGVS 1, p. 12) en zou u zelfs niet eens pogingen hebben ondernomen om de mensen die u er kende te contacteren.

Toen de vraag werd gesteld of u geprobeerd had om contact te zoeken met uw familie in Bangladesh, merkte u meteen op dat u er niemand had en u niet wist of uw grootvader nog leefde ("Ik heb niemand eigenlijk, in Bangladesh, mijn grootvader was in leven toen ik vertrok, maar nu weet ik niet of hij nog

leeft of dood is, mijn grootvader had kanker, ik weet niet of hij nog leeft", gehoorverslag CGVS 2, p. 11). Zelfs indien uw grootouder inderdaad terminaal zou zijn geweest op het moment van uw vertrek, mag men van u verwachten dat u zich minstens zou informeren over zijn actuele situatie. Het excuus dat uw grootvader geen telefoon heeft (gehoorverslag CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 11) kan geenszins overtuigen. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS immers dat u ook via andere wegen in staat moet zijn om contact te maken met mensen in Manikganj, een Bengaalse stad in de buurt van hoofdstad Dhaka (gehoorverslag CGVS 2, p. 3, 4, 6, 7).

Zo gaf u zelf aan dat uw grootvader vanuit een winkel in de buurt met u had getelefoneerd toen u onderweg was naar Europa (gehoorverslag CGVS 2, p. 7). Voorts gaf u aan dat u in het verleden naar de Manikganj Primary School was geweest, dat u er doorgaans naar de theestand en de moskee van Dud bazaar ging (gehoorverslag CGVS 2, p. 3, 5), dat u er inkopen deed en dat u er zelfs gedurende een maand in een hotel had gewerkt (gehoorverslag CGVS 2, p. 6). Gelet op deze vele sociale activiteiten, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u niemand zou kennen in Manikganj (gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Geconfronteerd met deze vaststelling, gaf u plots aan dat u wel mensen kende, maar dat u geen telefoonnummers had en voegde u toe dat u zich niet veel mengde met mensen (gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Deze verklaringen kunnen andermaal niet overtuigen, daar u tijdens uw lange periode in België minstens had kunnen proberen om via uw kennissen informatie en documenten te verzamelen en/of contact op te nemen met uw grootvader. U gaf zelf aan dat u noch via internet, noch via Facebook naar mensen uit Manikganj had gezocht (gehoorverslag CGVS 2, p. 12).

De kopie van de brief van uw advocaat aan de ambassade van Bangladesh en de kopie van het formulier van de dienst tracing van het Rode Kruis kunnen geenszins aantonen dat u oprechte stappen hebt ondernomen om uw netwerk in uw land van herkomst te contacteren en uw asielaanvraag met documenten te ondersteunen. Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat deze stappen pas anderhalf jaar na uw asielaanvraag, na afloop van het tweede gehoor op het CGVS en na expliciet aandringen van de protection officer (gehoorverslag CGVS 2, p. 12) werden ondernomen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw advocaat in de brief aan de Bengaalse ambassade enkel en alleen vraagt om uw nationaliteit te bevestigen, een gegeven dat op zich niet wordt betwist door het CGVS. Het formulier van het Rode Kruis toont dan weer aan dat u de dienst tracing hebt gecontacteerd in juni 2017, maar kan geenszins bevestigen dat u oprecht op zoek bent gegaan naar uw verwanten in Bangladesh.

Om bovenstaande redenen besluit het Commissariaat-generaal dat u niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking die op een asielzoeker rust. Dit gebrek aan medewerking ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid reeds in zeer ernstige mate.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten in Bangladesh.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal vast dat u uiterst vage verklaringen hebt afgelegd over de beweerde politieke connecties van uw oom. In het eerste gehoor op het CGVS gaf u aan dat uw oom contact had met "mensen die algemeen bekend zijn", maar dat u deze mensen niet kende (gehoorverslag CGVS 1, p. 17). In het tweede gehoor liet u noteren dat hij een "goede relatie [had] met de grote leider, de politicus" (gehoorverslag CGVS 2, p. 13). U bleek evenwel niet te weten hoe deze leider heette, noch tot welke politieke partij hij behoorde (gehoorverslag CGVS 2, p. 13). Toen u werd gevraagd hoe u wist dat uw oom deze connectie had, verklaarde u dat uw oom doorgaans zei dat hij een heel goede connectie had met de "big leader, de big, big people" (gehoorverslag CGVS 2, p. 13). Deze uitleg kan andermaal niet overtuigen, daar men van u mag verwachten dat u zou weten door welke prominente figuren uw oom zou worden gesteund en beschermd. Deze oom zou immers vlak naast uw eigen huis hebben gewoond en zou sinds lange tijd een conflict met u en uw broer hebben gehad (gehoorverslag CGVS 1, p. 8). Gezien de vaagheid van uw verklaringen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de beweerde politieke connecties van uw oom.

Ten tweede acht het Commissariaat-generaal het evenmin geloofwaardig dat uw broer zou zijn vermoord. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in de fiche van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling liet noteren dat u 1 broer hebt en dat deze vermoedelijk was verdwenen ("1 broer, vermoedelijk ook verdwenen. Ik weet het niet"; fiche NBMV, "Familie").

Toen u in het gehoor op het CGVS meermaals werd geconfronteerd met deze verklaringen, ontkende u keer op keer dat u dit had gezegd (gehoorverslag CGVS 1, p. 11, 12). Dit louter ontkennen van uw eerdere verklaringen is niet afdoende, gelet op het feit dat u in de fiche van NBMV uitgebreide verklaringen hebt afgelegd over het bestaan van 1 broer en u er op geen enkel moment verwijst naar

een eventueel overlijden en/ of moord. Deze flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde misdaad reeds in zeer ernstige mate.

Bovendien legde u ook over de omstandigheden waarin deze moord zou zijn gepleegd incoherente verklaringen af. Zo gaf u in het eerste gehoor aan dat uw oom mensen had ingehuurd om uw broer te vermoorden (gehoorverslag CGVS 1, p. 11), maar verklaarde u in het tweede gehoor dat uw oom uw broer zelf om het leven had gebracht, mogelijks in het bijzijn van anderen ("mijn oom deed het", gehoorverslag CGVS 2, p. 13, 14). Ook uw verklaringen over de exacte plaats van de moord bleken incoherent. Daar waar u in eerste instantie had aangegeven dat u niet precies wist waar uw broer was vermoord (gehoorverslag CGVS 1, p. 11), merkte u later plots op dat hij op de straat om het leven werd gebracht en dat u daar naar hem was gaan kijken (gehoorverslag CGVS 1, p. 19). Uw incoherente verklaringen over zowel de dader als de plaats van de moord doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit door u aangehaalde feit.

Ten derde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de beweerde foltering in het huis van uw oom. U legde immers tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop, de ruimte waarin en de manier waarop u zou zijn gefolterd door deze oom.

Terwijl u in de vragenlijst van het CGVS liet noteren dat u al 15 à 20 dagen na de dood van uw broer werd vastgehouden in een kamer (vragenlijst CGVS, p. 2), gaf u in het gehoor op het CGVS aan dat uw oom na de moord eerst 1 à 1,5 maanden werd vastgehouden en dat u vervolgens 5 à 7 dagen na zijn vrijlating door hem werd opgesloten (gehoorverslag CGVS 1, p. 20, 21). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u slechts "15, 20 dagen, 1 maand" (gehoorverslag CGVS 1, p. 21). Deze korte uitleg is niet afdoende, gelet op de grote discrepantie tussen beide totale periodes. Van een persoon wiens broer plots zou zijn vermoord, mag men wel degelijk verwachten dat hij zou weten hoeveel tijd de vermoedelijke dader in hechtenis heeft doorgebracht.

Voorts gaf u ook tegenstrijdige verklaringen over de kamer waarin u zou zijn opgesloten en gefolterd. Zo gaf u in het gehoor op het CGVS stellig aan dat er een bed in deze ruimte stond ("Een bed, en ook een toilet, alles", gehoorverslag CGVS 1, p. 21). Deze verklaring is echter in strijd met het verslag van Constats, waarin staat te lezen dat u hebt verteld dat deze kamer geen bed bevatte ("Er bevond zich een stoel, maar geen bed", attest Constats, p. 2). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, paste u uw antwoorden plots aan en stelde u dat er inderdaad geen bed in deze ruimte stond, maar wel 2 of 3 stoelen (gehoorverslag CGVS 1, p. 21, 22). Deze uitleg is niet afdoende, daar u in eerste instantie tot twee keer toe had verklaard dat er een bed in de kamer aanwezig was (gehoorverslag CGVS 1, p. 21). Bovendien is uw toevoeging over meerdere stoelen andermaal in strijd met uw verklaringen in het verslag van Constats. Uw inconsistente beschrijving van de ruimte waarin u zou zijn mishandeld tast de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde foltering dan ook verder aan.

Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal vast dat ook uw verklaringen over de beweerde foltering in strijd zijn met het verslag van Constats. In het gehoor op het CGVS gaf u tot twee keer toe aan dat uw oom een mes op uw arm had gezet en dat er zo een snede was ontstaan (gehoorverslag CGVS 1, p. 23,24). U gaf geen antwoord op de vraag of u zich probeerde te verdedigen en verklaarde dat u was vastgebonden op het moment dat hij in uw arm sneed (gehoorverslag CGVS 1, p. 23, 24). In het verslag van Constats staat echter te lezen dat uw oom het mes aan uw hals hield, dat u zich hierop wilde beschermen en dat het mes hierdoor een snede maakte in uw arm. Het verslag geeft tevens aan dat u in deze situatie niet was vastgebonden (attest Constats, p. 2). Deze verklaringen stemmen duidelijk niet overeen met uw verklaringen voor het CGVS. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u eerder had verklaard dat u niet was vastgebonden, veranderde u plots uw verklaringen en stelde u dat u inderdaad niet was vastgebonden (gehoorverslag CGVS 1, p. 24). Dit aanpassen van uw antwoord in functie van de vraagstelling doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde foltering. Er kan immers worden verwacht dat u zich wel degelijk kunt herinneren in welke omstandigheden u gewond bent geraakt, temeer wanneer u deze herinneringen al eerder zou hebben opgeroepen voor het verslag van Constats.

Het Commissariaat-generaal merkt volledigheidshalve op dat het hoe dan ook niet plausibel is dat u in de door u beschreven context keer op keer zou hebben geweigerd om het document van uw oom te ondertekenen, zoals u zelf verklaarde (gehoorverslag CGVS 1, p. 22, 23). Volgens uw verklaringen zou uw oudere broer immers kort voordien koelbloedig, zonder enige waarschuwing zijn vermoord door deze

oom of zijn handlangers. In deze context is het niet aannemelijk dat u continu zou blijven weigeren om te doen wat uw oom u oplegde.

Gelet op wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal evenmin geloof hechten aan de door u beschreven opsluiting en foltering.

Ten vierde beoordeelt het Commissariaat-generaal ook de door u aangehaalde feiten na afloop van de beweerde opsluiting als niet geloofwaardig. Vooreerst is het weinig plausibel dat u na de marteling door uw oom nog gedurende 10 à 15 dagen in het aanpalende huis zou zijn ondergedoken (gehoorverslag CGVS 1, p. 25, 26), in plaats van u naar een verdere, veiligere schuilplaats te begeven. Daarnaast slaagde u er ook niet te verduidelijken om welke reden uw grootvader in deze periode niet naar de politie zou zijn gestapt. Dat uw grootvader geen geld zou hebben gehad (gehoorverslag CGVS 2, p. 14) is geenszins een overtuigend argument, aangezien hij er volgens uw eigen verklaringen wel in geslaagd is uw reis naar Europa te financieren (gehoorverslag CGVS 1, p. 14). Ook het gegeven dat uw oom uw grootvader zou hebben bedreigd (gehoorverslag CGVS 2, p. 14) vormt geen excuus, daar u ook in dat geval lokale bescherming had kunnen zoeken door een nieuwe klacht in te dienen tegen deze oom, die kort voordien zou zijn vrijgekomen op borg (gehoorverslag CGVS 2, p. 14). Er dient dan ook te worden besloten dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in de nasleep van uw beweerde opsluiting andermaal afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Het Commissariaat-generaal besluit dat de door u afgelegde verklaringen niet duiden op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Het medisch attest van Constats bevestigt het bestaan van fysieke letsels en psychische klachten. Dit document kan echter geenszins aantonen dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen uw actuele fysieke en mentale toestand in België en de door u aangehaalde feiten in Bangladesh.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Het medisch attest van Constats bevestigt het bestaan van fysieke letsels en psychische klachten. Dit document kan echter geenszins aantonen dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen uw actuele fysieke en mentale toestand in België en de door u aangehaalde feiten in Bangladesh.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 augustus 2017 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) in samenlezing met artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet); schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM); schending van de materiële motiveringsverplichting; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; schending van het hoger belang van het kind, beschermd door artikel 22bis van de Grondwet, artikel 3 van het van het Internationaal Verdrag

inzake de rechten van het kind (hierna: Kinderrechtenverdrag) en artikel 24 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie.

Het verzoekschrift geeft een theoretische uiteenzetting van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Er wordt aangevoerd dat deze wetsbepalingen, gepaard met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, de commissaris-generaal verplichten de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

Het verzoekschrift haalt artikel 4, § 1 van de Kwalificatierichtlijn aan, welk betrekking heeft op de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en een asielzoeker. Het Hof van Justitie in de zaak M.M. tegen Ierland heeft deze bepaling als volgt geïnterpreteerd:

“Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven”.

Waar verweerder aan verzoeker verwijt dat hij geen identiteitsdocumenten bijbrengt en verklaard heeft dat hij nooit identiteitsdocumenten heeft gehad, meent verzoeker dat dit nochtans perfect geloofwaardig is *“gezien verzoeker amper 14 jaar oud was toen hij zijn land van herkomst verlaten heeft, en gezien heel weinig kinderen geregistreerd werden in Bangladesh. Zo schreef Unicef in 2007, dus 7 jaar na de geboorte van verzoeker: “Au Bangladesh, le pourcentage d'enregistrement des naissances se situe actuellement entre 7 et 10 pour cent. »”.* Het verzoekschrift voegt eraan toe dat *“gezien meer dan 90% van de bevolking niet geregistreerd wordt in Bangladesh, is de kans groot dat verzoeker nooit in de registers ingeschreven werd, en bijgevolg ook nooit identiteitsdocumenten heeft bekomen.”.* Verzoeker benadrukt zijn familiale situatie – verzoeker werd opgevoed door zijn grootouders langs vaderskant – en stelt dat het evident is dat oudere personen, die geen registratiesystemen kennen, geen initiatief zullen nemen om jonge kinderen te laten registreren.

Daarnaast stelt het verzoekschrift dat het inderdaad correct is dat verzoeker enkele jaren naar school is geweest in Bangladesh, doch dat hij zijn land van herkomst met haast verlaten heeft en hierdoor documenten dienaangaande niet heeft meegenomen. Waar verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS aangaf dat hij misschien foto's had thuis, doelde hij met *“thuis”* op Bangladesh, waardoor hij deze foto's niet heeft kunnen neerleggen.

Waar verweerder verwacht van verzoeker dat hij contact zou opnemen met mensen in Bangladesh om documenten op te sturen, verklaarde verzoeker echter dat zijn grootvader oud en ziek was en geen telefoon had, waardoor verzoeker hem niet kan bereiken. Verzoeker had nochtans duidelijk uitgelegd op het CGVS hoe hij in eerste instantie via de smokkelaar contact kon opnemen met zijn grootvader.

Waar het CGVS vindt dat verzoeker dan met andere mensen contact had moeten opnemen via internet en Facebook, houdt het CGVS geen rekening met het feit dat verzoeker niet kan lezen of schrijven.

Het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker naar de dienst *“tracing”* van het Rode Kruis is geweest, maar er werd nog geen gevolg gegeven aan het verzoek.

Verzoeker bevindt zich aldus in de onmogelijkheid om aanvullende documenten te bekomen omtrent zijn identiteit, herkomst of problemen. Verzoeker verwijst naar artikel 4, § 5 van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd, rekening houdend met zijn familiale situatie in Bangladesh, zijn jonge leeftijd en zijn ongeletterdheid.

Daarenboven stelt het verzoekschrift dat het CGVS de verschillende elementen waarover verzoeker geen bewijs kan voorleggen niet betwist: er is geen betwisting omtrent de identiteit van verzoeker, zijn nationaliteit, zijn leeftijd, zijn herkomst. Er is dan ook geen reden om te betwisten dat verzoeker bepaalde elementen zou hebben achtergehouden.

Er kan dus geen schending van de medewerkingsplicht vastgesteld worden in hoofde van verzoeker.

Aangaande de geloofwaardigheid van verzoekers vrees benadrukt het verzoekschrift dat het gehoor meer dan twee jaar na verzoekers vertrek heeft plaatsgevonden. Gezien de jonge leeftijd van verzoeker is een tijdspanne van meer dan twee jaar heel lang.

Het verzoekschrift betoogt dat dit zware gevolgen heeft, zowel voor de herinneringen van details als voor eventuele tegenstrijdigheden. Het verzoekschrift verwijst naar Alain VANOETEREN en Lys GEHRELS van het "service de santé mentale" ULYSSE die beschrijven de werking van het geheugen als volgt beschreven in een artikel "La prise en considération de la santé mentale dans la procédure d'asile", Rev. Dr. Etr.; 2009, n°155, bl. 501 :

« Toutes les études réalisées sur la mémoire mettent en évidence qu'en dehors du cadre de la mémoire immédiate, les processus mnémoniques sont toujours à comprendre comme autre chose qu'un mécanisme de reproduction à l'identique d'un contenu simplement enregistré. Il faut les envisager bien davantage comme une fonction dynamique de réinterprétation des événements vécus, influencée par divers facteurs liés aux caractéristiques individuelles, aux émotions, à l'expérience, au contexte. »

Verzoeker haalt verder het rapport van het BCHV, "Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielpprocedure" van juni 2014 aan, waarin het volgende staat:

"Opdat de asielzoeker in staat zou zijn om zijn verhaal te vertellen aan de asielinstanties, dient hij beroep te doen op zijn autobiografisch geheugen. Het autobiografisch geheugen kan hierbij omschreven worden als "memory for a personal event". Echter, traumatische ervaringen kunnen de "opslag" en de "raadpleging" van dit autobiografisch geheugen verstoren. Zo werden ernstige wijzigingen in het autobiografisch geheugen aangetoond bij personen met depressie (gelinkt aan trauma) of PTSS."

Alain VANOETEREN en Lys GEHRELS stellen verder (blz. 503): *"la longueur de la procédure affecte différenciellement, à leur désavantage, les personnes les plus traumatisées, dans le sens où le temps qui passe entre plusieurs interviews affecte davantage le souvenir chez eux, et augmente le nombre de contradiction . »*

Het verzoekschrift besluit dat de lange periode van verzoekers asielpprocedure dus een belangrijke impact op de herinneringen van verzoeker heeft en verklaart waarom verzoeker niet veel details kan geven over bepaalde elementen, maar ook waarom er enkele tegenstrijdigheden zijn in verzoekers uiteenlopende verklaringen.

Het verzoekschrift haalt nog aan dat daarenboven werd vastgesteld dat verzoeker aan PTSD lijdt (zie bijvoorbeeld het rapport van Constats), wat volgens het rapport van het BCHV tot ernstige wijzigingen van het geheugen kan leiden.

Verzoeker benadrukt nog dat hij amper geschoold is, uit ruraal gebied komt in Bangladesh en niet denkt zoals westerse jongeren van zijn leeftijd.

Waar verweerder aan verzoeker verwijt dat hij onvoldoende informatie kan geven over de belangrijke personen waarmee zijn oom connecties had, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de jonge leeftijd van verzoeker, die amper 14 jaar oud was toen hij Bangladesh moest verlaten. Daarenboven beklemtoont het verzoekschrift dat de bestreden beslissing verkeerdelijk verwijst naar "een lokale leider", terwijl verzoeker altijd naar invloedrijke personen heeft verwezen, nooit naar een specifieke persoon. Het is dan ook minder evident dat verzoeker de naam van die personen zou kennen. Het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker heel goed de manier waarop zijn oom een jongen van 12-13 jaar oud zou bedreigen, beschrijft en dat dit doorleefd en geloofwaardig klinkt.

Het verzoekschrift stelt nog dat de bestreden beslissing zijn geloofwaardigheidsanalyse lijkt te maken zoals voor een volwassene persoon die op de hoogte is van de politieke situatie van in regio van herkomst. Dat is absoluut niet het profiel van verzoeker, die nog een kind was en niet kon lezen of schrijven.

Wat betreft verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande de moord op zijn broer stelt verzoeker dat hij 14 jaar was op het moment van het invullen van deze fiche, en hierbij niet werd bijgestaan door een voogd, noch door een advocaat.

Het verzoekschrift stelt dat het daarenboven niet de bedoeling is dat deze fiche deel uitmaakt van de asielpprocedure, maar gewoon om een NBMV te identificeren. Zo wordt deze fiche als volgt gedefinieerd

in de omzendbrief van 23 april 2004 van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de fiche « niet-begeleide minderjarige vreemdeling » (BS 30 april 2004):

"Fiche N.B.M.V. : een fiche die het mogelijk maakt om de aanwezigheid van de N.B.M.V. op het grondgebied of aan de grens onmiddellijk mee te delen aan de dienst Voogdij en aan de Dienst Vreemdelingenzaken"

Het verzoekschrift argumenteert dat, gezien het doel van de fiche onder meer te zien is of de niet-begeleide minderjarige al dan geen familie heeft, het dan ook niet relevant is of iemand verdwenen of overleden is. Volgens het verzoekschrift kan het dus perfect zijn *"dat verzoeker verklaard heeft dat zijn broer vermoord werd, maar dat ze verdwenen hebben opgeschreven gezien het verschil weinig impact heeft op de procedure voor niet begeleide minderjarigen."*

Waar het CGVS verzoeker verwijt dat hij weinig coherent is omtrent de plaats van de moord en omtrent de dader, verwijst het verzoekschrift naar de hierboven vermelde rapporten omtrent het geheugen: *"dat evenement dateert van een zekere tijd, het was traumatiserend voor verzoeker waardoor het veel moeilijker is voor hem om zich ervan te herinneren. Belangrijk is ook om te benadrukken dat verzoeker niet zelf aanwezig was."*

Waar het CGVS zich afvraagt waarom verzoeker het document van zijn oom niet getekend heeft, dient voor de zoveelste keer eraan herinnerd te worden dat verzoeker amper 14 jaar oud was, dat hij niet in alle redelijkheid handelde en dat hij absoluut zijn overleden vader wilde verdedigen. Verzoeker voegt eraan toe dat hij zijn oom als de vijand zag en hij zou nooit iets tekenen op vraag van zijn oom.

Wat de schuilplaats van verzoeker betreft merkt hij op dat de vraag nooit gesteld werd aan verzoeker hoe het komt dat hij bij zijn grootvader kon schuilen. Het is aannemelijk dat verzoekers oom hem nooit kwaad zou durven aan te doen in de aanwezigheid van zijn zieke grootvader.

Het verzoekschrift acht het ook weinig waarschijnlijk dat indien verzoekers grootvader naar de politie was gestapt, dat zijn oom opnieuw in detentie geplaatst zou zijn: *"hij kon vrijgelaten worden door geld te betalen terwijl hij iemand vermoord had, het is dat weinig waarschijnlijk dat hij gedetineerd zou blijven naar het mishandelen van verzoeker. In die omstandigheden is het begrijpelijk dat de grootvader liever een oplossing zoekt voor zijn kleinzoon door hem ver te versturen, dan vertrouwen te hebben in de politie."*

Voor het overige stelt het verzoekschrift vast *"dat dezelfde vragen telkens twee keer gesteld werden aan verzoeker, op zijn beide gehoren, en dat verzoeker heel consistente verklaringen heeft afgelegd over de belangrijke zaken. De tegenstrijdigheden betreffen enkel kleine details zoals aantal dagen. Ook bij de verklaringen bij DVZ werden er geen tegenstrijdigheden vastgesteld."*

Waar het CGSV vindt dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn omdat hij bij de DVZ verklaarde dat hij 15 à 20 dagen na de dood van zijn broer werd vastgehouden in een kamer, en op het CGVS verklaarde dat het 1 à 1.5 maand + 5 à 7 dagen later was, stelt het verzoekschrift dat er inderdaad een verschil is tussen wat verzoeker verklaarde bij de DVZ en wat hij zei op het CGVS, maar het verschil is perfect verklaarbaar door de jonge leeftijd van verzoeker, die toen amper 14 jaar oud was.

Het verzoekschrift stelt dat het inderdaad moeilijk is voor jonge mensen, die niet geletterd zijn en waar tijdsbesef geen essentieel onderdeel is van de cultuur, om te weten of tussen twee gebeurtenissen 15, 20, 30 of 45 dagen zijn verlopen. Het waren extreem spannende tijden voor verzoeker, waardoor hij ook geen objectieve herinneringen kan hebben van de evenementen en de tijdspanne.

Vervolgens merkt verzoeker op dat het CGVS hem verwijt tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd omtrent de kamer waar hij gefolterd werd door zijn oom. Zo heeft hij zich tegengesproken over de aanwezigheid van een bed in de kamer tussen het CGVS en het rapport van Constats. *"Wat de rest van het relaas betreft, de folteringen ondergaan en de manier waarop, is geen tegenstrijdigheid op te merken. De al dan niet aanwezigheid van een bed in de kamer voldoet zeker niet om het rapport van Constats compleet te kunnen negeren, wat het CGVS nochtans doet in de bestreden beslissing."*

Het verzoekschrift betoogt dat verzoeker het heel moeilijk heeft om coherente verklaringen af te leggen omtrent deze periode waar hij gefolterd werd door zijn oom en verwijst naar het rapport van Constats waarin kan worden gelezen: *"Het rapport van mw. A Tournay, dd 02.12.2016 vermeldt de sterke*

aanwezigheid van vermijding, in het bijzonder m.b.t. praten over het ondergane geweld, alsook vermijding van emoties door daar erg afstandelijk over te vertellen. Het vermeldt de moord op zijn broer door zijn oom, bedreigingen en slagen. Er is sprake van seksueel geweld, een onderwerp dat echter dermate vermeden wordt dat daar alleen met allusies wordt over gesproken.”.

In deze context van een zwaar getraumatiseerde minderjarige volstaat volgens het verzoekschrift een simpele analyse van tegenstrijdigheden niet om de geloofwaardigheid van de ondergane foltering na te gaan.

Voorts stelt het verzoekschrift dat het medisch onderzoek van de littekens niet door het CGVS van tafel geveegd kan worden louter omdat er een tegenstrijdigheid zou zijn over de al dan niet aanwezigheid van een bed in de kamer. Het verzoekschrift haalt volgende passage uit het rapport van Constats aan:

“De verhaalde chronologie komt overeen met de vermoedelijke leeftijd van het litteken”; “Het is aannemelijk hoe de palmaire zijde van de onderarm naar buiten en naar voren wordt gedraaid (exorotatie) bij het verdedigen zoals betrokkene vertelde (zeker als de oom rechtshandig zou zijn)”; “Automutilatie is minder waarschijnlijk gezien het onregelmatige patroon”; “Het litteken wordt als typerend voor het relaas van betrokkene beoordeeld.”

Verder stelt het verzoekschrift dat het rapport vermeldt wat het psychologisch onderzoek betreft:

*“Conatief heeft de onderzoeker de indruk dat vermijding een rol speelt, wat overeenkomt met observaties tijdens de anamnese. Psychomotoriek verandert wanneer betrokkene over traumatische gebeurtenissen vertelt. Als belangrijkste symptoom wordt vermijding van gedachten, herinneringen en emoties weerhouden. Vermijding wordt vaak gezien in het kader van psychotrauma. In de differentiaaldiagnose weerhouden we elementen van obsessief-compulsief gedrag dat kan wijzen op een angststoornis. De psychologische klachten zijn naar aard en inhoud **zeer consistent** met de gestelde meegemaakte traumatische gebeurtenissen”.*

Het verzoekschrift stipt aan dat het rapport van Constats oordeelt dat dit zeker een invloed heeft op het vermogen van verzoeker om een coherent asielrelaas te doen:

“Op basis van de anamnese, het psychiatrisch en psychodiagnostisch onderzoek, de observaties en overwegingen uit vroegere dossiers besluiten we dat de psychische klachten bij betrokkene op dit moment waarschijnlijk interfereren met het doen van een compleet, coherent en consistent relaas.”.

Verder stelt het verzoekschrift dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de informatie vervat in het rapport van Constats, met uitzondering van de verklaring van verzoeker dat er geen bed was in de kamer. *“De objectieve vaststellingen gemaakt in het rapport en de interpretatie die eraan gegeven wordt door artsen wordt compleet genegeerd terwijl het een cruciale elementen zijn voor het beoordelen van de asielaanvraag van verzoeker.”.*

Het verzoekschrift haalt het arrest nummer X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 februari 2017 aan. Het rapport van Constats is volgens het verzoekschrift duidelijk in zoverre het de oorzaak van de littekens bij daden van foltering legt. In die omstandigheden diende het CGVS alle twijfels over de oorzaak van die littekens uit te klaren, overeenkomstig het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, R.C. t. Zweden van 9 maart 2010. Zonder zulk onderzoek dient aangenomen te worden dat verzoeker het slachtoffer is geweest van daden van vervolging en dat deze riskeren zich opnieuw voort te doen zou hij terugkeren naar zijn land van herkomst. Dit wijst op een geloofwaardige vrees in hoofde van verzoeker, overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast geeft verzoeker aan dat het psychologisch onderzoek op het trauma van verzoeker wijst, wat samen bekeken moet worden met zijn minderjarigheid en de jonge leeftijd waarop hij gedwongen werd om zijn land van herkomst te verlaten. Deze elementen hebben zonder twijfel een invloed op de bekwaamheid van verzoeker om een coherent relaas te vertellen. De bestreden beslissing diende daar rekening mee te houden.

Door geen aandacht te besteden aan het attest van Constats, dat tenminste een begin van bewijs vormt van ondergane daden van foltering, schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM.

In hoofddorde wordt gevraagd aan verzoeker het statuut van vluchteling toe te kennen; ondergeschikt, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; uiterst ondergeschikt, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het "*rapport van Constats*" van 5 december 2016.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 4, §1 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.5. Verzoeker legt geen enkel document neer met betrekking tot zijn identiteit, herkomst of asielrelaas. Verzoeker stelt dat hij minderjarig is en weinig geschoold. Verzoeker legt medische documenten voor waarin wordt gesteld dat hij zwaar getraumatiseerd is, PTSD heeft en ook zijn minderjarigheid hem beletten om coherente verklaringen af te leggen te meer hij ongeletterd is en dus ook een tijdsbesef heeft. Bovendien is volgens het verzoekschrift, tijdsbesef ook geen essentieel onderdeel van verzoekers cultuur. Echter voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij.

Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers verdediging dat hij niet in staat is zich te oriënteren in tijd en ruimte, noch kan steunen op herinneringen omdat hij getraumatiseerd is of omwille van zijn leeftijd, dermate verregaand is dat dit niet kan verzoend worden met de vaststelling dat hij zijn land heeft verlaten, kan reizen en behouden toegekomen in België waar hij ook de weg vond naar de asielinstanties, wat toch een grote alertheid vergt. Indien verzoeker meent internationale bescherming te moeten aanvragen dan kan wel verwacht worden dat hij weet waarom hij dit noodzakelijk acht of verkiest boven een andere vorm van verblijfsvergunning.

2.7. Verzoeker verklaart de reden van zijn asielaanvraag als volgt in zijn eerste CGVS-verhoor (gehoorrapport van het CGVS van 26 april 2017 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 10 *"Mijn oom, eigenlijk, haatte mijn vader omdat mijn grootvader van mijn vader hield, en mijn grootvader eigenlijk, heeft zijn eigendom aan mijn vader gegeven"*. Verzoeker verklaarde meermaals dat zijn oom de overdracht van deze grond wenste (gehoorverslag CGVS 1, p. 22, 23). Verzoeker weigerde en daarom werd hij door zijn oom mishandeld.

2.8. Noch daargelaten dat niet kan worden ingezien waarom een 13 à 14 jarige tiener enige zeggenschap zou hebben over zijn oom, stelt de Raad vast dat geschillen over een schenking/erfenis/eigendomsoverdracht geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe zijn voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekers asielrelaas is gemeenrechtelijke/economische aard. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Bangladesh te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. Zowel tijdens het eerste als het tweede gehoor bij het CGVS verklaart verzoeker dat hij geen enkel document – noch ter staving van zijn identiteit, noch ter staving van zijn asielrelaas – in Bangladesh heeft (CGVS-verslag 1, p. 16; gehoorrapport van het CGVS van 7 juni 2017 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 10). Uit verzoekers verklaringen blijkt nochtans dat hij tot de derde graad naar school is geweest in Bangladesh (*"Ik begon de school toen ik 8 jaar oud was, ik ben gestopt toen ik 12 jaar oud was."*, CGVS-verslag 1, p. 5), zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker over schooldocumenten zou beschikken in Bangladesh. Hij gaf tevens aan dat hij misschien foto's van zichzelf heeft in Bangladesh (CGVS-verslag 2, p. 10). Verder is het niet onredelijk aan te nemen dat er geen documenten voorhanden zijn aangaande verzoekers asielrelaas indien deze gebeurtenissen zich werkelijk hebben voorgedaan, met name het overlijden van verzoekers vader, de eigendomsdocumenten, de beweerde moord op verzoekers broer, de aangifte bij de politie door verzoekers grootvader en de arrestatie en opsluiting van verzoekers oom. In het bijzonder inzake de kern van verzoekster asielrelaas kan worden vastgesteld dat indien verzoeker geen eigendomsdocumenten heeft of deze eigendomsoverdracht van verzoekers grootvader naar zijn vader niet officieel werd vastgelegd er ook geen redenen zijn voor een conflict zijn met verzoekers oom. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet verder komt dan een bewering.

2.11. Dit klemmt te meer nu verzoeker er niet in slaagt een aannemelijke verklaring te geven voor de afwezigheid van objectieve elementen. Verzoeker verklaarde dat hij sinds zijn vertrek geen contact meer had met mensen in Bangladesh (*"Nee, ik heb niemand"*, CGVS-verslag 1, p. 12) -wat een loutere bewering blijft die niet kan aangenomen worden te meer verzoeker moeder nog leeft- en dat hij evenmin geprobeerd heeft om iemand in Bangladesh te contacteren (*"Nee, niet echt, omdat ik niemand heb, en ik heb ook niemands telefoonnummer."*, CGVS-verslag 1, p. 13). Nochtans ging verzoeker er naar de

Manikganj Primary School (CGVS-verslag 2, p. 4), bezocht hij er de theestand en de moskee van Dud Bazaar, deed er inkopen (CGVS-verslag 2, p. 3, 5) en had hij er gedurende een maand in een hotel gewerkt (CGVS-verslag 2, p. 5-6), wat van een gewoon sociaal leven getuigt. Hiermee geconfronteerd, stelde verzoeker uiteindelijk wel mensen te kennen, *“maar ik gebruikte geen telefoon, dus ik heb niemands telefoonnummer.”* (CGVS-verslag 2, p. 12), wat niet kan overtuigen. Dat verzoekers grootvader geen telefoon heeft (CGVS-verslag 1, p. 13; CGVS-verslag 2, p. 11) strijdt immers met zijn verklaring dat hij onderweg naar Europa vanuit een winkel naar zijn grootvader had gebeld (CGVS-verslag 2, p. 7). Aldus komt niet ernstig voor dat verzoeker wel in staat is om tijdens een moeilijke reis contacten te leggen maar niet na zijn aankomst in België wanneer hij veilig is.

Ook over het al dan niet overlijden van verzoekers grootvader blijft verzoeker tweeslachtig. Immers waar verzoeker stelde dat hij niet had geprobeerd om zijn familie in Bangladesh te contacteren omdat hij niemand heeft in Bangladesh en *“mijn grootvader was in leven toen ik vertrok, maar nu weet ik niet of hij nog leeft of dood is, mijn grootvader had kanker, ik weet niet of hij nog leeft.”* (CGVS-verslag 2, p. 11), kan minstens verwacht worden dat verzoeker zich zou trachten te informeren indien hij inderdaad bezorgd was over de toestand van zijn grootvader. Daarnaast gaf verzoeker nog aan dat hij noch via internet, noch via Facebook naar mensen uit Manikganj had gezocht (CGVS-verslag 2, p. 12). Er kan enkel vastgesteld worden dat verzoeker zelfs geen inspanningen levert om enig contact te leggen, en aldus zijn plicht tot medewerking miskent.

2.12. De kopie van de brief van verzoekers advocaat aan de ambassade van Bangladesh en de kopie van het formulier van de dienst *“tracing”* van het Rode Kruis tonen evenmin aan dat verzoeker ernstige inspanningen heeft geleverd om mensen te contacteren in zijn land van herkomst en te informeren naar zijn familie en documenten ter staving van zijn relaas. Deze stappen werden pas anderhalf jaar na asielaanvraag ondernomen en na afloop van verzoekers tweede gehoor bij het CGVS, waarin hierop werd aangedrongen door de *“protection officer”* (CGVS-verslag 2, p. 12).

Voorts is bezwaarlijk ernstig te menen dat met een brief aan de Bengaalse ambassade waarin verzoekers advocaat vraagt om zijn nationaliteit te bevestigen enigszins kan bijdragen tot de concrete vaststelling van verzoekers identiteit. Bovendien wordt verzoekers nationaliteit niet betwist. Daarnaast toont het formulier van het Rode Kruis louter aan dat verzoeker de dienst *“tracing”* heeft gecontacteerd en op 14 juni 2017 door hen geïnformeerd werd wat het opzet en de werking van *“Restoring Family Links”* omvat, alsook omtrent de bescherming van zijn persoonlijke gegevens. Hieruit kan echter niet blijken dat verzoeker een ernstige poging heeft ondernomen om zijn familie in Bangladesh op te zoeken.

2.13. In zoverre verzoeker met een meer dan 10 jaar oud rapport van UNHCR wil aantonen dat slechts 20 % van de bevolking werd ingeschreven in de geboorteregisters ten tijde van verzoekers geboorte en verzoeker hierdoor geen documenten ter staving van zijn identiteit kan voorleggen, kan dit *in casu* niet overtuigen. Immers indien verzoeker geen eigendomsbewijs heeft en dus ook een identiteitsbewijs dan heeft zijn oom ook geen redenen om bezorgd te zijn dat de schenking van de grond aan verzoekers vader aan verzoeker of zijn broer zou toekomen. Verzoeker kan dan immers het bewijs niet neerleggen dat deze grond hem toebehoort en hij kan niet bewijzen dat hij de zoon is van zijn vader.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij niet kan lezen, noch schrijven en aldus geen contact kan opnemen via internet en Facebook, is dit strijdig met verzoekers verklaringen dat hij tot zijn 12de levensjaar naar school ging, waardoor het redelijk is om aan te nemen dat verzoeker wel degelijk kan lezen en schrijven. Uit de CGVS-verhoren kan ook blijken dat verzoeker wel telefoonnummers kan lezen en hij kan naar zijn eigen zeggen, *‘weigeren te ondertekenen’*. Daarnaast kan verwacht worden van verzoeker dat hij zich zou laten bijstaan in dergelijke zoektocht, indien hij werkelijk niet zou kunnen lezen of schrijven. Dit gebrek aan medewerking tast op fundamentele wijze de waarachtigheid van het asielrelaas aan.

2.14. Verder kan faalt verzoekers voorgehouden asielrelaas ook op andere punten. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat zijn broer vermoord werd door zijn oom.

Zo verklaarde hij aanvankelijk bij zijn aankomst in België over zijn broer *“1 broer, vermoedelijk ook verdwenen. Ik weet het niet.”* (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling van 3 december 2015), terwijl hij een half jaar later bij de DVZ aangaf dat zijn broer twee maanden voor verzoekers vertrek uit Bangladesh door zijn oom langs vaderszijde werd vermoord (verklaring DVZ van 30 mei 2016, punt 17). Het verzoekschrift voert aan dat de fiche niet-begeleide minderjarige louter de bedoeling heeft om een niet-begeleide minderjarige, alsook zijn familie, te identificeren, waardoor het perfect mogelijk is *“dat verzoeker verklaard heeft dat zijn broer vermoord werd, maar dat ze verdwenen hebben opgeschreven*

gezien het verschil weinig impact heeft op de procedure voor niet begeleide minderjarigen.”. Dergelijke uitleg kan niet overtuigen nu niet ingezien kan worden waarom de ambtenaar die de fiche ingevuld heeft uit eigen beweging dergelijke elementen anders zou noteren dan wat verzoeker verklaard heeft.

Dat verzoeker 14 jaar was op het moment van het invullen van de fiche en hierbij niet werd bijgestaan door een voogd of advocaat, neemt niet weg dat zelfs van een jong persoon kan verwacht worden dat hij het onderscheid kent tussen een moord en een verdwijning en dit dan ook correct zou verklaren indien zijn broer werkelijk zou vermoord zijn.

Bovendien was verzoeker aanvankelijk vrij vaag. Hij wist niet precies wist waar zijn broer werd vermoord (*“Ik weet het niet precies waar hij vermoord is, maar hij ging naar buiten om te bezoeken en dan werd hij vermoord, dus ik weet niet precies waar.”*, CGVS-verslag 1, p. 11), terwijl hij even later in hetzelfde CGVS-verhoor wanneer stelde dat zijn broer *“eigenlijk vermoord (werd) op de straat, en daar ging ik naar hem kijken.”* (CGVS-verslag 1, p. 19). Ook indien verzoeker psychologische moeilijkheden heeft dan nog kan niet aangenomen worden dat verzoeker het verschil niet kan vertellen over een broer die verdwenen is en mogelijks vermoord werd en een broer waarvan verzoeker zelf heeft zien liggen op straat nadat hij vermoord werd.

2.15. Ook kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweringen door zijn oom te zijn gefolterd, nu hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop, de ruimte waarin en de manier waarop hij zou zijn gefolterd door deze oom. Zo liet verzoeker bij de DVZ optekenen dat hij *“ongeveer vijftien à twintig dagen na de dood van mijn broer”* werd vastgehouden in een kamer, waar hij geslagen werd (vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zijn oom *“1 à 1,5 maanden”* werd vastgehouden door de politie na de moord op verzoekers broer en dat verzoeker *“5 à 7 dagen”* na de vrijlating van zijn oom werd opgesloten in de kamer (CGVS-verslag 1, p. 20).

In dit verband wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat het moeilijk is voor jonge mensen, die niet geletterd zijn en waar tijdsbesef geen essentieel onderdeel is van de cultuur, om te weten of tussen twee gebeurtenissen 15, 20, 30 of 45 dagen zijn verlopen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker wel degelijk naar school is geweest tot zijn twaalf jaar, zoals hierboven werd aangehaald, en dus niet ongeletterd is. Dat tijdsbesef niet essentieel is in zijn cultuur is een ongestaafde bewering en doet geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker wisselende verklaringen aflegde over essentiële tijdsduren en dat hij nergens verklaarde zich de duur niet te kunnen herinneren. Indien hij werkelijk geen belang hecht aan tijd of zich periodes niet kan herinneren, kan van verzoeker verwacht worden dat hij dit tijdens de asielprocedure zou aangeven, in plaats van zonder enige duiding verscheidene tijdsduren op te geven. Ook al wordt niet verwacht dat verzoeker alles perfect kan aangeven dat kan een dergelijke groot verschil in tijdsaanduiding niet worden verschoond door verzoekers leeftijd of zijn beweerdelijk cultuur. Bovendien kan verwacht worden dat verzoeker met zijn grootvader gesproken heeft over deze feiten en in het bijzonder over hoeveel tijd de vermoedelijke dader van zijn broer in hechtenis heeft doorgebracht. Immers deze feiten zijn mede de aanleiding van zijn vertrek.

2.16. Ook ondergraven verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de kamer waarin hij zou zijn opgesloten en gefolterd door de oom de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent. Zo omschreef verzoeker deze kamer aanvankelijk als volgt: *“Een bed, en ook een toilet, alles”* (CGVS-verslag 1, p. 21). Deze verklaring komt echter niet overeen met de inhoud van het verslag van Constats, waarin verzoeker liet optekenen *“Er bevond zich een stoel, maar geen bed”* (rapport Constats, p. 2). Hiermee geconfronteerd, paste verzoeker zijn antwoorden gewoon aan en stelde hij dat er inderdaad geen bed in deze ruimte stond, doch wel 2 of 3 stoelen (gehoorverslag CGVS 1, p. 22). Deze uitleg kan geenszins verschonen dat verzoeker initieel tot tweemaal toe had gesteld dat er een bed in de kamer aanwezig was (CGVS-verslag 1, p. 21). Immers dit is geen detail maar leidt tot een andere ervaringen. Zo gaf verzoeker bij Constats nog aan dat hij soms op de stoel geslapen had (rapport Constats, p. 2), waardoor, gezien de ongemakken die hiermee gepaard gaan, niet kan worden ingezien hoe verzoeker kon vergeten zijn dat er geen bed in de kamer aanwezig was.

Daarnaast is verzoekers toevoeging over meerdere stoelen opnieuw in strijd met zijn verklaringen in het verslag van Constats, waar hij het over één stoel heeft wat opnieuw tot een andere situatie leidt met name slapen of één stoel of op meerdere stoelen. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande de kamer waarin hij drie dagen zou zijn opgesloten en mishandeld, ondergraaft verder de waarachtigheid van zijn verklaringen.

2.17. De Raad stelt verder vast zowel in het verslag van Constats als in het verzoekschrift over foltering wordt gesproken terwijl verzoeker het over ‘slaan’ heeft en zijn oom die hem steekt met een mes.

Verzoekers verklaringen over het daarbij opgelopen litteken op de arm is opnieuw strijdig met het verslag van Constats. Tijdens zijn gehoor bij het CGVS gaf verzoeker aan dat zijn oom het mes op zijn arm had gezet en dat er zo een snede ontstaan was (*"Met het mes heeft hij me bedreigd, hij zei, je moet het land geven, ik zei nee, dan heeft hij het mes in mijn hand gezet, en ik probeerde mijn hand te bewegen, en dan was er een snee in mijn hand. [P.O tot tolk: "Hand of arm?"Tolk: "Arm, voorarm."]"*, CGVS-verslag, p. 23). Vervolgens gevraagd hoe zijn oom hem met het mes bedreigde, stelde verzoeker *"Ervoor was het tegenover mijn gezicht, zo heeft hij me bedreigd, dan heeft hij me slapped, met een hand sloeg hij me, en met de andere hand hield hij het mes in mijn arm."* (CGVS-verslag 1, p. 23). Gevraagd of verzoeker vastgebonden was toen dit gebeurde, antwoordde hij "Ja." (CGVS-verslag, p. 24). In het verslag van Constats staat echter vermeld dat verzoekers oom het mes aan verzoekers hals hield en dat verzoeker zich hiertegen wilde beschermen waardoor het mes een snede maakte in verzoekers arm. Het verslag geeft tevens aan dat verzoeker in deze situatie niet was vastgebonden (attest Constats, p. 2). Pas wanneer verzoeker ermee werd geconfronteerd dat hij in het rapport van Constats had verklaard dat hij niet vastgebonden was toen zijn oom met het mes kwam, stelde hij dat hij niet vastgebonden was (CGVS-verslag 1, p. 24). Het is duidelijk dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naarmate wordt doorgevraagd en hij met zijn incoherente verklaringen geconfronteerd wordt. Er kan echter redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker zich kan herinneren op welke manier hij zijn verwonding heeft opgelopen, temeer nu hij deze gebeurtenissen reeds eerder verteld heeft voor het verslag van Constats. Dergelijke vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande de door hem beweerde mishandeling.

2.18. In zoverre al geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde opsluiting en foltering, *quod non*, bevestigen verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen in de nasleep van deze beweerde opsluiting de onwaarschijnlijkheid ervan. Zo kan niet worden aangenomen dat verzoeker na de voorgehouden ondergang mishandeling (of foltering volgens het verzoekschrift en het medisch verslag) door zijn oom nog 10 à 15 dagen bij zijn grootvader leefde (CGVS-verslag 1, p. 26), nu het voor de hand ligt dat verzoekers oom en de buurman van verzoekers grootvader, meteen zou te weten komen dat verzoeker daar verblijft.

Ook de vaststelling dat verzoekers grootvader niet naar de politie stapte nadat verzoeker door zijn oom werd opgesloten, is niet aannemelijk. Verzoekers uitleg, *"Omdat hij geen geld heeft. En mijn oom bedreigde mijn grootvader ook, dus."* (CGVS-verslag, 2, p. 14) kan niet overtuigen nu zijn grootvader verzoekers reis naar Europa gefinancierd heeft en dus wel degelijk geld heeft (CGVS-verslag 1, p. 14). Dat verzoekers oom zijn grootvader zou hebben bedreigd en deze daarom niet naar de politie zou gaan, kan evenmin worden weerhouden, nu hij ook in dat geval lokale bescherming had kunnen zoeken door een nieuwe klacht in te dienen tegen deze oom, die kort voordien zou zijn vrijgekomen op borg (CGVS-verslag 2, p. 14). Waar het verzoekschrift het weinig waarschijnlijk acht dat indien verzoekers grootvader naar de politie was gestapt, dat zijn oom opnieuw in detentie geplaatst zou zijn, gezien hij voordien op borg vrijkwam, blijft dit een loutere bewering. Immers indien de oom op borg vrijkwam dan is hij gebonden aan bepaalde voorwaarden om zijn vrijheid te verkrijgen en te behouden. Indien verzoekers grootvader een klacht zou indienen bij de politie, is de kans net groter dat verzoekers oom opnieuw in detentie zou worden geplaatst. Bovendien stelt verzoeker zelf dat zijn oom geen belangrijke sociale functie heeft want hij *"heeft een kleine kruidenierszaak, maar heel klein"* (CGVS-verslag 1, p.9).

Het verzoekschrift stelt in dit verband nog dat het aannemelijk is dat verzoekers oom hem nooit kwaad zou doen in de aanwezigheid van zijn zieke grootvader. Dergelijke laattijdige *"rechtzetting"* in het verzoekschrift, zonder enige uitleg te geven voor zijn afwijkende verklaringen op het Commissariaat-generaal, betreft dan ook een loutere *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen.

2.19. Waar het verzoekschrift aanvoert dat de lange periode van verzoekers asielprocedure een belangrijke impact op zijn herinneringen heeft – hierbij verwijzend naar een artikel van Alain Vanoeteren en Lys Gehrels *"La prise en considération de la santé mentale dans la procédure d'asile"*, Rev. Dr. Etr.; 2009, n°155, bl. 501 en het rapport van BHV, *"Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure"* van juni 2014 – wat verklaart dat verzoeker niet veel details kan geven over bepaalde elementen, maar ook waarom er enkele tegenstrijdigheden zijn in verzoekers uiteenlopende verklaringen. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar algemene informatie omtrent de mogelijke invloed van een lange asielprocedure op de herinneringen van de asielzoeker om aan te tonen dat de duur van de asielprocedure daadwerkelijk een dergelijke impact heeft gehad op verzoekers verklaringen

in het kader van zijn asielprocedure. Verzoeker toont met deze informatie dan ook niet aan dat in zijn geval de duur van de procedure een invloed had op zijn verklaringen.

2.20. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt *“dat dezelfde vragen telkens twee keer gesteld werden aan verzoeker, op zijn beide gehoren, en dat verzoeker heel consistente verklaringen heeft afgelegd over de belangrijke zaken. De tegenstrijdigheden betreffen enkel kleine details zoals aantal dagen. Ook bij de verklaringen bij DVZ werden er geen tegenstrijdigheden vastgesteld.”*. Uit voorgaande blijkt immers dat verzoekers verklaringen op zeer belangrijke en essentiële punten onverzoenbaar zijn. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Volledigheidshalve voegt de Raad toe dat ook indien zou aangenomen worden dat verzoeker een oom heeft die zijn grond wil inpalmen, dan nog kan niet worden ingezien waarom verzoeker Bangladesh diende te verlaten. Verzoeker zit manifest in een betere positie dan zijn oom die slechts een kleine kruidenierszaak heeft. Hij woonde bij zijn grootvader, hij was met zijn broer de eigenaar van een grond en daarnaast heeft de familie veel geld om verzoekers reis naar Europa te bekostigen. Er kan dan ook niet worden ingezien dat verzoeker in Bangladesh via zijn grootvader of familie van de grootouders geen oplossing kon vinden.

2.21. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas, de littekens op verzoekers litteken op de arm zijn strijdig met het verslag van Constats, en de beweringen dat verzoekers broer is gedood is evenmin aannemelijk. Voorts kan niet worden aangenomen dat verzoeker alleen is in Bangladesh nu hij de zoon/kleinzoon is van welstellende mensen en niet aannemelijk wordt gemaakt dat het onmogelijk is om hen te bereiken. De vaststelling dat verzoeker hiertoe niet meewerkt kan slechts aantonen dat hij niet bezorgd moet zijn over deze familie en hij en zijn familie enkel verzoekers belangen zien in België.

2.22. Wat betreft het medisch attest van Constats – toegevoegd aan het administratief dossier en nogmaals neergelegd bij verzoekschrift – dient te worden vastgesteld dat de neergelegde medische stukken geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

2.23. De Raad stelt vast dat het medisch verslag inderdaad een samenvattende weergave bevat van verzoekers verklaringen – die overigens op enkele essentiële punten (de beschrijving van de kamer waarin verzoeker beweerdelijk werd gefolterd, alsook de omstandigheden van de opgelopen verwonding) niet overeenstemmen met verzoekers verklaringen bij het CGVS, zoals hierboven werd vastgesteld – wat niet impliceert dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen. Dat het litteken als typerend voor het relaas van betrokkene wordt beoordeeld toont de door verzoeker beweerde gebeurtenissen nog niet aan. Immers een litteken van 7 cm op de arm is geenszins uitsluitend te verbinden aan een mishandeling. Ook waar, volgens het rapport van Constats, de psychologische klachten naar aard en inhoud zeer consistent zijn met de gestelde meegemaakte traumatische gebeurtenissen, dient te worden benadrukt dat een medisch attest geen uitsluitel kan geven over de oorzaak van de psychische problemen, noch omtrent de eventuele invloed van de psychologische problemen op de afgelegde verklaringen. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een asielaanvraag.

Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers asielrelaas naar inhoud ook los van de tegenstrijdigheden en anomalieën, geenszins kan overtuigen. Mede gelet op het voorgaande, kunnen de neergelegde medische attesten en toelichting daarenboven op zich niet volstaan om alsnog te besluiten dat verzoekers initiële asielmotieven geloofwaardig zouden zijn en dat verzoeker indertijd werd vervolgd of slachtoffer werd van ernstige schade.

2.24. Voorts betoogt het verzoekschrift dat verzoeker het heel moeilijk heeft om coherente verklaringen af te leggen omtrent de periode waarin hij gefolterd werd door zijn oom en verwijst naar het rapport van Constats waarin kan worden gelezen: *“Het rapport van mw. A Tournay, dd 02.12.2016 vermeldt de sterke aanwezigheid van vermijding, in het bijzonder m.b.t. praten over het ondergane geweld, alsook vermijding van emoties door daar erg afstandelijk over te vertellen. Het vermeldt de moord op zijn broer door zijn oom, bedreigingen en slagen. Er is sprake van seksueel geweld, een onderwerp dat echter dermate vermeden wordt dat daar alleen met allusies wordt over gesproken.”*. De Raad stelt vooreerst vast dat het rapport van mevrouw A. Tournay, waarnaar verwezen wordt in het medisch rapport van Constats, niet door verzoeker werd neergelegd of ter terechtzitting nader toegelicht. De Raad kan dan ook niet nagaan welke hoedanigheid voornoemde mevrouw Tournay heeft, noch hoe zij tot dergelijke vaststellingen is gekomen. Hoe dan ook wordt louter gesproken over vermijding in hoofde van verzoeker, doch niet dat dit hem zou verhinderen coherente verklaringen af te leggen.

2.25. Waar het verzoekschrift aanvoert dat het rapport van Constats oordeelt dat verzoekers psychologische problemen zeker een invloed hebben op het vermogen van verzoeker om een coherent asielaanvraag te doen, merkt de Raad op dat het rapport vermeldt dat *“de psychische klachten bij betrokkene op dit moment **waarschijnlijk** interfereren met het doen van een compleet, coherent en consistent relaas.”*. Dit houdt in dat er slechts een vermoeden is dat de psychische problemen interfereren, maar dat dit niet zeker is. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag ondermijnen in een ander daglicht te stellen.

2.26. De Raad is een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) zodat een verwijzing naar het arrest nr.182099 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 februari 2017 *in casu* de conclusies niet kan wijzigen.

2.27. Het verzoekschrift voert voorts nog aan dat het rapport van Constats duidelijk is in zoverre het de oorzaak van het litteken bij daden van foltering legt en dat in die omstandigheden het CGVS alle twijfels over de oorzaak van die littekens diende uit te klaren, overeenkomstig het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, R.C. t. Zweden van 9 maart 2010. De Raad wijst erop dat uit deze rechtspraak kan worden afgeleid dat indien een bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, kan dat de betrokken staat ertoe verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafe dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land. Er dient te worden herhaald dat verzoekers asielaanvraag geheel ongeloofwaardig is en verzoeker ook geen consistente verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin hij zijn verwonding heeft opgelopen. Er wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker mishandeld, laat staan gefolterd werd door zijn oom. In het licht van het voorgaande is de Raad dan ook van oordeel dat het medisch attest dat verzoeker bijbrengt niet noopt tot nader onderzoek. Verzoeker toont geen vervolging aan zodat ook de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet gegrond is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische Grondwet dient worden opgemerkt dat verzoeker niet concreet aantoonde of verduidelijkt in welke zin de bestreden beslissing zijn belang van zou schaden. Immers het belang van het kind impliceert niet dat een minderjarige asielzoeker het statuut van vluchteling zou moeten krijgen wanneer dit onterecht is.

Artikel 14, § 4 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt dat het hogere belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag wat *in casu* zeker is gebeurd.

Verder wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal oordeelde *“Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”*, zodat geenszins kan worden beweerd dat er niet verwezen werd naar het Kinderrechtenverdrag noch dat hier geen rekening mee werd gehouden.

2.28. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.29. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.30. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.31. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.32. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.33. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éérentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK